LIETUVOS BANKO TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO DIREKTORIUS

SPRENDIMAS DĖL X.X. IR *REVOLUT BANK UAB* GINČO NAGRINĖJIMO

2026-11-05 Nr. 429-476
Vilnius

Lietuvos bankas gavo prašymą išnagrinėti vartojimo ginčą, kurio šalys yra X.X. (toliau – pareiškėja) ir *Revolut Bank UAB* (toliau – bankas).

Sprendimo santrauka[1]

Ginčas kilo dėl banko atsisakymo kompensuoti pareiškėjos patirtus nuostolius – 1 350 Eur, kurie buvo nurašyti atlikus 27 identiškas operacijas po 50 Eur naudos gavėjui „Payzy". Nustatyta, kad pareiškėja, nukentėjusi nuo telefoninių sukčių, pati atskleidė mokėjimo kortelės duomenis ir papildomai mokėjimo operaciją patvirtino per programėlės pranešimą (3DS). Kadangi pareiškėja veikė dėl didelio neatsargumo, bankas pagrįstai atsisakė kompensuoti patirtus nuostolius, todėl pareiškėjos reikalavimas atmetamas.

N u s t a t y t a:

Esminės faktinės kilusio ginčo aplinkybės

Telefonu su pareiškėja susisiekęs asmuo prisistatė vietos mokesčių inspekcijos apskaitininku ir pranešė apie neva jai priklausančią dovaną. Kad gautų šią dovaną, pareiškėjai buvo nurodyta sumokėti depozito mokestį. Pokalbio metu pareiškėja atskleidė savo mokėjimo kortelės, susietos su banko sąskaita, duomenis.

Netrukus iš pareiškėjos sąskaitos buvo inicijuotos 27 mokėjimo operacijos, kiekviena po 50 Eur (bendra suma – 1 350 Eur) (toliau – ginčijamos mokėjimo operacijos), naudos gavėjo „Payzy" (toliau – gavėjas) naudai.

Pareiškėja kreipėsi į banką su pranešimu dėl sukčiavimo. Bankas atliko vidinį tyrimą ir inicijavo lėšų grąžinimo procedūrą (angl. *Chargeback*) pagal „Visa" taisykles, tačiau nustatė, kad lėšų susigrąžinimas negalimas.

2026 m. birželio 18 d. bankas pateikė galutinį atsakymą, kad atsisakoma kompensuoti nuostolius dėl pačios pareiškėjos didelio neatsargumo. Pareiškėja, nesutikdama su banko pozicija, kreipėsi į Lietuvos banką.

Ginčo reikalavimai

Pareiškėja prašo įpareigoti banką grąžinti dėl sukčiavimo pervestas lėšas – 1 350 Eur.

Ginčo šalių pateikti paaiškinimai

Pareiškėja nurodo, kad tapo sudėtingo sukčiavimo auka. Jos teigimu, banko automatinės saugumo sistemos nesuveikė ir laikinai neapribojo kortelės naudojimo, kai per kelias minutes buvo atliktos 27 identiškos operacijos po 50 Eur tam pačiam gavėjui. Taip pat pareiškėja teigia, kad bankas nepagrįstai nesustabdė operacijų, kol lėšos buvo tik rezervuotos (angl. *Pending*).

Bankas atsiliepime nurodo, kad pareiškėjos patirtiems nuostoliams esminės reikšmės turėjo jos pačios didelis neatsargumas. Pareiškėja nepažįstamam asmeniui atskleidė konfidencialius kortelės duomenis ir pati patvirtino mokėjimą per 3DS saugumo sistemą savo mobiliajame įrenginyje, taip sudarydama technines sąlygas atlikti ir kitas operacijas. Bankas pažymėjo, kad operacijos buvo autorizuotos tinkamai, todėl bankas neturi pareigos grąžinti

[1] Santraukoje pateikiami tik trumpi nagrinėto vartojimo ginčo apibendrinimai. Norint suprasti ir (ar) įvertinti sprendime aptariamas aplinkybes, sprendimo dėl šio ginčo esmės pagrindus ir motyvus, būtina tinkamai susipažinti su viso sprendimo turiniu.

pareiškėjos prašomos sumos.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Lietuvos bankas ginčo nagrinėjimo proceso metu neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42^1 straipsnyje reglamentuotų patikrinimų, skirtų faktinėms aplinkybėms, susijusioms su Lietuvos banko priežiūrimo finansų rinkos dalyvio galimu Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų pažeidimu, nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Teisinis vertinimas

Mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą ir atsakomybę, mokėjimo paslaugas, jų teikimo sąlygas ir informavimo apie šias sąlygas reikalavimus, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Mokėjimų įstatymas.

Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad mokėjimo operacija laikoma autorizuota tik tada, kai mokėtojas duoda sutikimą įvykdyti mokėjimo operaciją. Jeigu mokėtojo sutikimo įvykdyti mokėjimo operaciją nėra, laikoma, kad mokėjimo operacija yra neautorizuota (Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 2 dalis).

Pareiškėja nurodo, kad neturėjo tikslo pervesti lėšų gavėjui, o jos tikslas buvo gauti lėšas į savo sąskaitą. Ginčo byloje neturima objektyvių duomenų, leidžiančių teigti, kad ginčijamos mokėjimo operacijos buvo įvykdytos esant tikrajai pareiškėjos valiai ir sutikimui pervesti lėšas konkrečiam gavėjui, darytina išvada, kad jos laikytinos neautorizuotomis.

Siekiant išspręsti šalių ginčą ir įvertinti pareiškėjo bankui keliamo reikalavimo pagrįstumą, Lietuvos banko vertinimu, būtina nustatyti, ar bankas turi pareigą grąžinti pareiškėjai ginčijamų mokėjimo operacijų sumą.

Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad mokėtojui tenka visi dėl neautorizuotų mokėjimo operacijų atsiradę nuostoliai, jeigu jis juos patyrė veikdamas nesąžiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo neįvykdęs vienos ar kelių šio įstatymo 34 straipsnyje nustatytų pareigų.

Taip pat svarbu pažymėti, kad Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra konstatavęs, kad įstatyme nustatyta tokia mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybės už neautorizuotą mokėjimą sistema, pagal kurią mokėtojas turi teisę į neautorizuotos operacijos sumos sugrąžinimą, o mokėtojo paslaugos teikėjas turi pareigą ją sugrąžinti, išskyrus atvejus, jei nustatoma, kad: 1) mokėtojas veikia nesąžiningai; 2) mokėtojas tyčia ar dėl didelio neatsargumo pažeidžia vieną ar kelias Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje nustatytas mokėtojo pareigas, susijusias su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais saugumo duomenimis. Nurodyta mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybės už neautorizuotą mokėjimą sistema reiškia griežtąją mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybę už atliktas neautorizuotas mokėjimo operacijas, t. y. atsakomybę be kaltės. Kita vertus, mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybė be kaltės neeliminuoja paties mokėtojo pareigos elgtis rūpestingai ir atsakingai. Todėl tuo atveju, jei mokėtojas elgiasi nesąžiningai ar tyčia ar dėl didelio neatsargumo pažeidžia įstatyme jam nustatytas pareigas, paslaugos teikėjas yra atleidžiamas nuo atsakomybės. Ne bet kokių mokėtojo pareigų nevykdymas yra pagrindas atleisti mokėtojo paslaugos teikėją nuo atsakomybės, o būtent Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje nustatytų mokėtojo pareigų, kurios susijusios su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais saugumo duomenimis, be to, paprastas mokėtojo neatsargumas nėra laikomas mokėtojo paslaugos teikėjo atleidimo nuo atsakomybės sąlyga .

Duomenų, kad nagrinėjamu atveju pareiškėja galėjo veikti nesąžiningai arba tyčia, nėra, todėl galimas mokėtojo sukčiavimas, kaip pagrindas atleisti mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėją nuo pareigos atlyginti mokėtojui nuostolius dėl neautorizuotos mokėjimo operacijos įvykdymo, šiame sprendime atskirai nebus plačiau analizuojamas.

Taigi, sprendžiant, ar banko atsisakymas grąžinti pareiškėjai ginčijamų mokėjimo operacijų sumą laikytinas pagrįstu, būtina įvertinti, ar pareiškėjos elgesys, atskleidžiant tretiesiems asmenims personalizuotus saugumo duomenis, vertintinas kaip didelis neatsargumas, dėl kurio su mokėjimo operacijų įvykdymu atsiradę nuostoliai, kaip nustatyta Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje, tektų pačiai pareiškėjai.

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra išaiškinęs, kad didelis neatsargumas pasireiškia neprotingu arba išskirtiniu rūpestingumo nebuvimu, kai asmuo nėra tiek rūpestingas, kiek akivaizdžiai būtina esamomis aplinkybėmis. Didelis mokėtojo neatsargumas gali būti konstatuojamas tik tuomet, jei mokėtojas elgėsi labai nerūpestingai. Kad mokėtojas elgėsi labai nerūpestingai, turi įrodyti mokėjimo paslaugų teikėjas, pateikdamas konkrečius tokį elgesį pagrindžiančius įrodymus. Ši įrodinėjimo našta negali būti perkelta mokėtojui .

Dėl mokėtojo neatsargumo laipsnio vertinimo, pagrindinių jo kriterijų ir glaudaus ryšio su ginčo byloje nustatytų individualių specifinių aplinkybių visuma Lietuvos bankas yra ne kartą plačiau pasisakęs savo ginčų nagrinėjimo praktikoje, todėl šiame sprendime bus pasisakoma tik šiai konkrečiai ginčo bylai aktualiais aspektais.

Neautorizuotos mokėjimo operacijos įvykdymo atveju didelis neatsargumas yra sietinas su vienos ar kelių Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje mokėtojui nustatytų pareigų, susijusių su mokėjimo priemone ir personalizuotais saugumo duomenimis, nevykdymu. Kaip yra konstatavęs Lietuvos Aukščiausiasis Teismas, neautorizuotos mokėjimo operacijos atveju mokėjimo paslaugų teikėjas turi įrodyti ne tik tai, kad mokėtojas pažeidė vieną ar kelias Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje nustatytas mokėtojo pareigas, susijusias su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais saugumo duomenimis, bet ir kad tai padarė dėl didelio neatsargumo .

Mokėjimų įstatymo 34 straipsnis nustato mokėtojo pareigą naudotis jam išduota mokėjimo priemone (nagrinėjamu atveju – mokėjimo kortele) pagal jos išdavimą ir naudojimą reglamentuojančias sąlygas, o sužinojus apie jos praradimą, vagystę arba neteisėtą pasisavinimą ar neautorizuotą jos naudojimą, nedelsiant apie tai pranešti mokėjimo paslaugų teikėjui arba jo nurodytam subjektui (Mokėjimų įstatymo 34 straipsnio 1 dalis), taip pat pareigą, gavus mokėjimo priemonę, imtis veiksmų, kad būtų apsaugoti personalizuoti saugumo duomenys (Mokėjimų įstatymo 34 straipsnio 2 dalis).

Bankas mano, kad nuostolius dėl ginčijamų mokėjimo operacijų pareiškėja patyrė dėl savo didelio neatsargumo, t. y. pareiškėja pati tretiesiems asmenims perdavė savo mokėjimo kortelės duomenis ir pati patvirtino ginčijamas mokėjimo operacijas per banko mobiliąją programėlę.

Banko sprendimas nekompensuoti pareiškėjos nuostolių dėl neautorizuotų ginčijamų mokėjimo operacijų įvykdymo galėtų būti vertinamas kaip pagrįstas tik tada, jeigu būtų įrodyta, kad pareiškėja suvesdama savo mokėjimo priemonės duomenis elgėsi itin aplaidžiai – buvo labai neatsargi.

Lietuvos bankas, siekdamas nustatyti, ar pareiškėjos elgesys šiuo atveju gali būti laikomas kaip labai neatsargus, vertino pareiškėjos elgesį tretiesiems asmenims telefonu perduodant savo mokėjimo kortelės duomenis, turint tikslą gauti lėšas į savo banko sąskaitą, ir vėliau ginčijamas mokėjimo operacijas tvirtinant banko mobiliąja programėle, taip pat banko veiksmus, kurių jis prevenciškai ėmėsi ir imasi tam, kad supažindintų pareiškėją su sukčiavimo elektroninėje erdvėje rizikomis bei tapatybės patvirtinimo priemonės saugaus naudojimo, jos personalizuotų saugumo žymenų suvedimo ir atskleidimo reikšme bei teisinėmis pasekmėmis.

Kaip minėta, ginčo byloje nustatyta, kad prieš ginčijamų mokėjimo operacijų įvykdymą su pareiškėja telefonu susisiekę tretieji asmenys prisistatė mokesčių inspekcijos atstovais ir pranešė apie neva jai priklausančią dovaną. Kad gautų šią dovaną, pareiškėjai buvo nurodyta sumokėti depozito mokestį. Pokalbio metu pareiškėja atskleidė savo mokėjimo kortelės, susietos su banko sąskaita, duomenis.

Vertinant pareiškėjos elgesį, kai ji tretiesiems asmenims telefonu padiktavo savo mokėjimo kortelės duomenis, pažymėtina, kad, kaip minėta pirmiau, Mokėjimų įstatymo 34 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad mokėjimo paslaugų vartotojas, gavęs mokėjimo priemonę, privalo imtis veiksmų, kad būtų apsaugoti personalizuoti saugumo duomenys, ir naudotis mokėjimo priemone pagal mokėjimo priemonės išdavimą ir naudojimą reglamentuojančias sąlygas.

Banko Privatiems klientams taikomų sąlygų (angl. *Terms and conditions*) (toliau –Sąlygos), su kuriomis Pareiškėja sutiko, 14 punkte numatyta, kad mokėtojas, norėdamas nusiųsti pinigų į savo ar kieno nors kito banko sąskaitą, gali atlikti vienkartinį mokėjimą arba nustatyti periodinį mokėjimą: „Tiesiog „Revolut" programėlėje įveskite banko kodą ir sąskaitos, į kurią siunčiate pinigus, numerį (jei tai tarptautinis mokėjimas – BIC ir IBAN) ir vykdykite nurodymus. Mums gali

prireikti paprašyti ir kitos informacijos.“ Kalbant apie mokėjimus kortele, tame pačiame straipsnyje įtvirtinta, kad „<...> mokėjimus atlikti ir išgryninti pinigų taip pat galite naudodamiesi „Revolut“ kortele. Tai galite padaryti įvesdami savo „Revolut“ kortelės duomenis (kortelės numerį, galiojimo datą ir CVC numerį) arba PIN kodą. <...> Sutikimą atlikti mokėjimus savo „Revolut“ kortele taip pat duodate: <...> pateikdami „Revolut“ kortelės numerį ir kitą informaciją prekybininkui ar paslaugų teikėjui ir patvirtindami šį mokėjimą naudojant „3D Secure“ metodą. <...>.“

Taigi, pirmiau aptartos sutarties (ją sudarančių dokumentų) nuostatos aiškiai nustato mokėjimo priemonės duomenų naudojimo paskirtį, mokėjimo operacijų inicijavimo ir patvirtinimo tvarką bei tokių veiksmų teisines pasekmes. Iš šių nuostatų matyti, kad mokėjimo priemonės duomenų pateikimas ir mokėjimo operacijos patvirtinimas nustatyta tvarka yra veiksmai, kuriais mokėtojas išreiškia sutikimą atlikti mokėjimo operaciją. Todėl pareiškėja, kaip mokėjimo paslaugų vartotoja, turėjo suprasti, kad jos mokėjimo priemonės duomenys yra skirti mokėjimo operacijoms inicijuoti ir patvirtinti, o jų panaudojimas Sąlygose nustatyta tvarka gali lemti lėšų nurašymą iš jos sąskaitos.

Vertinant pareiškėjos elgesį didelio neatsargumo vertinimo aspektu, pažymėtina, kad mokėjimo paslaugų vartotojui tenka pareiga ne tik laikytis mokėjimo priemonės išdavimą ir naudojimą reglamentuojančių sąlygų, bet ir elgtis pakankamai rūpestingai bei apdairiai, kad būtų išvengta neteisėto mokėjimo priemonės panaudojimo. Lietuvos banko vertinimu, pareiškėja, susipažinusi su Sąlygomis ir sutikusi jų laikytis, turėjo suprasti, kokiems tikslams yra naudojami jos mokėjimo priemonės duomenys ir kokias pasekmes gali sukelti jų pateikimas bei mokėjimo operacijų patvirtinimas.

Lietuvos banko vertinimu, pareiškėja turėjo ir galėjo suprasti, kad tokiais savo veiksmais ji ne tik šiurkščiai pažeidžia savo pareigą saugoti jai išduotos mokėjimo priemonės ir jos duomenų konfidencialumą, bet ir tretiesiems asmenims perduodama savo mokėjimo kortelės duomenis bei vėliau savo banko mobilioje programėlėje 3DS kodu patvirtindama mokėjimo operacijos įvykdymą suteikia leidimą jos vardu iš jos banko sąskaitos vykdyti mokėjimo operacijas. Pareiškėjai turėjo būti akivaizdu, kad tokiais savo veiksmais ji suteiks leidimą tretiesiems asmenims naudotis pareiškėjos mokėjimo kortele kaip sava.

Lietuvos banko vertinimu, toks pareiškėjos elgesys gali būti pripažintas kaip elgesys, iš esmės besiskiriantis nuo atsargaus elgesio reikalavimų, tai lėmė, kad pareiškėja prarado savo mokėjimo priemonę.

Svarbu pažymėti, kad, banko Lietuvos bankui pateiktais duomenimis, bankas prevenciškai dėjo pastangas tam, kad pareiškėja būtų supažindinta su sukčiavimo elektroninėje erdvėje rizikomis bei tapatybės patvirtinimo priemonės saugaus naudojimo, jos personalizuotų saugumo žymenų suvedimo ir atskleidimo reikšme bei teisinėmis pasekmėmis.

Įvertinus pirmiau nurodytas aplinkybes, Lietuvos banko nuomone, galima daryti išvadą, kad pareiškėja akivaizdžiai galėjo suprasti, kad, perduodama tretiesiems asmenims savo mokėjimo kortelės duomenis ir savo banko mobilioje programėlėje tvirtindama mokėjimo operacijas 3DS kodu, suteiks jiems leidimą jos vardu iš jos banko sąskaitos vykdyti mokėjimo operacijas. Pareiškėja kritiškai nevertino savo veiksmų su savo mokėjimo priemone ir vykdė trečiųjų asmenų jai pateiktus nurodymus, elgėsi išskirtinai aplaidžiai, tai ir lėmė, kad pareiškėja prarado savo mokėjimo priemonę, o tretieji asmenys įgijo galimybę jos vardu inicijuoti ginčijamas mokėjimo operacijas.

Įvertinus ginčo byloje turimus duomenis bei ginčo šalių paaiškinimus apie mokėjimo operacijų įvykdymo aplinkybes, galima teigti, kad pareiškėja mokėjimo priemone naudojosi nesilaikydama mokėjimo priemonės išdavimą ir naudojimą reglamentuojančių sąlygų ir neįvykdė Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje reglamentuojamų mokėjimo paslaugų vartotojo, turinčio teisę naudotis mokėjimo priemone, pareigų.

Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad mokėtojui tenka visi dėl neautorizuotų mokėjimo operacijų atsiradę nuostoliai, jeigu jis juos patyrė veikdamas nesąžiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo neįvykdęs vienos ar kelių šio įstatymo 34 straipsnyje nustatytų pareigų.

Įvertinus pirmiau išdėstytą informaciją, konstatuotina, kad yra pagrindas pareiškėjai taikyti Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalį, todėl šiuo pagrindu pareiškėjos reikalavimas bankui grąžinti neautorizuotų ginčijamų mokėjimo operacijų lėšas yra nepagrįstas ir atmestinas.

Išvada

Atsižvelgdamas į pirmiau nurodytas aplinkybes, ginčo šalių Lietuvos bankui pateiktą informaciją ir įrodymus, objektyvaus ir pagrindo teigti, kad bankas turėtų grąžinti pareiškėjai ginčijamų mokėjimo operacijų sumą, Lietuvos bankas nenustatė.

Šiame sprendime dėl esminių šalių išdėstytų argumentų ir nurodytų aplinkybių pasisakyta. Kiti šalių argumentai ir (arba) nurodytos aplinkybės neturi esminės reikšmės Lietuvos banko sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliai atsakyti į kiekvieną šalių argumentą ir (ar) teiginį[2].

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo" 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjos X.X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio Lietuvos banko sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui, prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius Arūnas Raišutis

[2] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.